

Sygnatura akt I C 170/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Pietrzyk

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. D.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego K. D. na rzecz strony powodowej (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.211,71 zł (słownie złotych: dwa tysiące dwieście jedenaście i 71/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 2.136,32 zł od dnia 27.01.2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 75,39 zł od dnia 27.01.2017 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego K. D. na rzecz strony powodowej (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 918,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 806,96 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 170/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Państwowe S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. D. kwoty 2 526,05 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podała, że pozwany korzystał z lokalu mieszkalnego powoda będąc zobowiązanym do uiszczania z tego tytułu czynszu. Strona powodowa podała, że pozwany nie uregulował zaległości. Na sumę roszczenia składa się kwota 2 136,32 zł zaległości czynszowych oraz kwota 389,73 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych.

Pozwany K. D. na rozprawie w dniu 6.09.2018 r. uznał powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa zgodnie z umową numer (...) z dnia 09.10.1998 r. wynajmowała K. D. lokal mieszkalny położony w (...), składający się z 3 izb o powierzchni użytkowej 40,29 m². Z tego tytułu K. D. zobowiązany był do uiszczenia miesięcznego czynszu w kwocie 267,04 zł. Ponadto umowa przewidywała, że czynsz będzie płatny z góry do dnia 10 każdego miesiąca, a w razie opóźnienia w zapłacie czynszu naliczane będą odsetki w wysokości ustawowej. Pozwany

zalegał z płatnościami czynszu za okres od kwietnia 2016 r. do listopada 2016 r. Zobowiązanie z tego tytułu wynosiło łącznie 2 136,32 zł. Strona powodowa wzywała K. D. do spłaty zadłużenia.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o okoliczności bezsporne, które dodatkowo potwierdzały dokumenty przedłożone przez powodową Spółkę – umowę wynajmu wraz z kartą ewidencyjną, wezwanie do zapłaty. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwany K. D. na rozprawie w dniu 6.09.2018 r. uznał zasadność powództwa. Zgodnie z treścią przepisu art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Jak z powyższego wynika ustawodawca zapewnił sądowi możliwość kontroli tej dyspozytywnej czynności pozwanego, by zapobiec rażącemu naruszeniu porządku prawnego. Interes publiczny wymaga, aby rozstrzygnięcie sądu było zgodne z prawdą materialną, kiedy w grę wchodzi trzy wyżej wymienione sytuacje.

Zatem sąd jest zobowiązany każdorazowo dokonać oceny, czy czynność taka nie będzie sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo czy nie zmierza do obejścia prawa. W ocenie sądu uznanie przez pozwanego powództwa w pełnym zakresie (co do zaległości czynszowych oraz kwoty skapitalizowanych odsetek) było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sąd nie może, zwłaszcza w przypadku stosunków konsumenckich, nie rozważać, czy dochodzenie roszczenia w danej wysokości, nie jest nadużyciem przez jedną ze stron jej silniejszej pozycji. Bez wątpienia zagadnienie naliczania odsetek, już choćby z uwagi na to, że system prawny przewiduje ich kilka rodzajów, jest mało przejrzyste, a dla konsumenta wręcz niezrozumiałe. Z tego względu konsument nie podejmuje się weryfikowania żądań dotyczących zasądzenia odsetek, poprzestając na ocenie zasadności dochodzonej należności głównej. W ocenie Sądu taka sytuacja dotyczyła również pozwanego K. D. w niniejszej sprawie i wynikała z braku dostatecznej wiedzy i umiejętności obliczania odsetek ustawowych.

W tym miejscu należy wskazać, że przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Umowa najmu zawarta z K. D. przewidywała odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej. Kodeks cywilny w przepisie art. 481 § 2 ustala, że wysokość tych odsetek wynosi sumę stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Zatem suma odsetek liczonych od zaległości czynszowych, których wymagalność za poszczególne miesiące (od kwietnia do listopada 2016 r.) przypadała na dzień 11 każdego miesiąca, w rzeczywistości zamykała się kwotą 75,39 zł. Jest to zatem suma znacząco niższa aniżeli kwota odsetek żądanych pozwem (389,73 zł).

Bez wątpienia uznanie roszczenia przez K. D., we wskazanym zakresie skutkowało by jego istotnym pokrzywdzeniem, wobec czego należało stwierdzić, że uznanie żądania co do odsetek jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Uznanie powództwa odnośnie należności głównej było prawidłowe. Pozwany przyznał, że zalegał w opłatach za czynsz łącznie na kwotę 2 136,32 zł (po 267,04 zł miesięcznie).

W konsekwencji sąd doszedł do przekonania, że uznanie powództwa przez K. D. może odnosić skutek jedynie w zakresie należności głównej dochodzonej przez powodową Spółkę. Natomiast uznanie powództwa w zakresie roszczenia o skapitalizowane odsetki, na podstawie przepisu art. 213 § 2 k.p.c. nie wiązało sądu bowiem było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W tych warunkach zasądzono od pozwanego K. D. na rzecz strony powodowej (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2 211,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 136,32 zł od dnia

27.01.2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 75,39 zł od dnia 27.01.2017 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Proporcje „wygrania sprawy” rozkładały się w stosunku 88 % do

12 % na korzyść strony powodowej. Do kosztów procesu powodowej Spółki należał koszt opłaty sądowej 127 zł, koszty zastępstwa prawnego – 900 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, łącznie – 1 044 zł. Pozwany nie wykazał kosztów. Po stosunkowym rozdzieleniu należało zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 918,71 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym sąd orzekł w punkcie III wyroku.